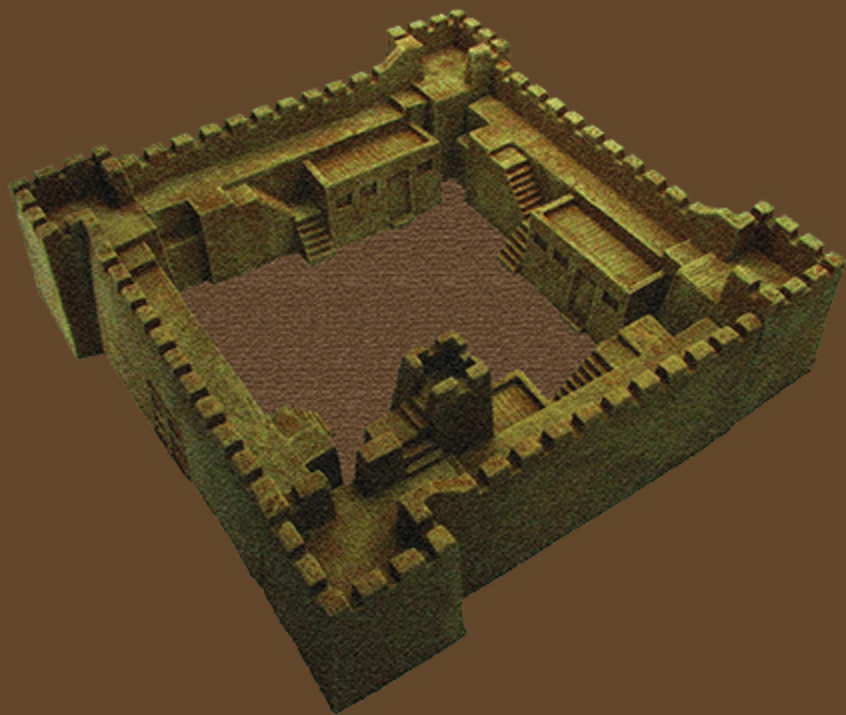

SAHARA REEKS

6. Bloedige robyn

Sandbergh Beyers

BLOEDIGE ROBYN

DEUR

SANDBERGH BEYERS

SEBRA BOEKE

In Groot Brittanje gedruk vir
SEBRA UITGEWERS (EDMS) BPK.,

301 S.A.C.T.A.—gebou,

Breestraat,

JOHANNESBURG.

HOOFSTUK EEN

Twee raak weg

Dit het nie so lank gelede nie, gebeur. Wanneer kaptein D'Avalon daaraan dink, voel hy nog steeds die koue afsku. Die twee Suid-Afrikaners, manskappe Jurg Kruger en Kasper Janse praat liever nie daaroor nie. Tog kan hulle dit nie help om af en toe te dink aan daardie vreemde sending in die Sahara nie, wat soveel dapper manne hul aaklige dood gekos het.

Die man wat seker die meeste ly wanneer sy gedagtes terugsluip na daardie aaklige ondervinding, is die reus Kasper.

Dit is die verhaal van 'n kosbare steen wat uit die donker verlede tevoorskyn gekom het, 'n steen so rooi soos bloed, wat ook baie bloed laat vloei het. Dit is die verhaal van gewetenlose manne wat daardie steen wou gebruik teen 'n hele volk en dit is die verhaal van die dapperheid van 'n groep manne wat deur die wêreld verstoot en verag word—manne wat geveg het, tot die donker, gruwelike dood toe, sodat tirannie nie oor die hele Noord-Afrika sou spoel nie.

Die verhaal begin met die radioboodskap uit Algiers, die boodskap wat deur verskeie garnisoendorpe gegaan het totdat dit eindelijk by majoor Pylo, aanvoerder van die eensame garnisoen in Dana Talani, uitgekom het.

Nadat hy die boodskap gelees het, veroorloof die majoor homself die besondere weelde om die staf in Algiers saggies te vervloek. Daarna skiet hy die stukkie papier oor die skryftafel na kaptein D'Avalon.

D'Avalon streel sy ken met die swart stoppelbaard en lees die ontsyferde kodeboodskap. Toe hy praat, is daar

tegelyk simpatie en ergerlikheid in sy stem: "Goeie genugtig! Dit lyk vir my ons word die kindermeide van die ganse woestyn, majoor!"

"Was ons al ooit iets anders?" verneem Pylo onnodig. Ons moet die vrede bewaar in een van die gevaarlikste streke in die ganse wêreld, 'n gebied waar oorlogslustige Arabiere steeds dreig om moeilikheid te maak met diegene wat vreedsaam wil leef, 'n gebied van tien-duisende vierkante myle sand en rots . . . dit is al, net sand en rots. Daar groei nie voedsel nie en daar's nie water nie. En dit alles moet ons doen met 'n handjievol manne. Ja-nee, my liefwe man, ons is kindermeide van die woestyn—oorwerkte kindermeide. Kyk dan nou net wat hulle nou weer wil hê!"

Pylo staar weer na daardie boodskap en trek sy vingers deur sy grys hare. Die boodskap het die eienskap van alle militêre mededelings. Dit verskaf slegs die kaal feite, sonder enige besonderhede hoegenaamd. Skynbaar verbeel die owerheid hulle dat majoor Pylo die een of ander bonatuurlike wete het wat hom in staat sal stel om die verdere besonderhede van die geval, die agtergrond, in te vul. Die boodskap lui:

"Twee Amerikaanse oudheidkundiges vermis terwyl hulle ruïnes van Zaruse ondersoek het. Name professor Dule en doctor Carran. Stuur soekgeselskap."

Pylo sug en sê: "Liewe hemel, ek dien al dertig jaar in hierdie wêreld en ek het nog nooit van die ruïnes van Zaruse gehoor nie. Waar op aarde kan dit tog nou weer wees?"

D'Avalon skud net sy kop stadig. Hy weet ook nie.

Pylo trek sy laai oop en haal 'n gidsboek van die Franse leer daaruit. Hy blaai byna sorgeloos deur die bladsye en dan gaan sy vinger stilstaan by 'n verwysing van slegs twee reëls.

"Hulle sê hier dat Zaruse die plek is waar die antieke Dalak-beskawing sowat drieduisend jaar gelede in duie gestort het." Pylo praat sonder die minste geesdrif. "Daar is nog 'n paar geboue staande en dan is daar talle

ondergrondse grafkelders. Daar is geen inwoners nie. Posisie, honderd myl oos-suidoos van Haloesa."

Pylo gooi die boek op sy skryftafel neer. Hy soek na sy sigaretdoos in sy hemsak en toe hy op die punt is om dit oop te maak, kyk hy viinnig na D'Avalon. Hy herhaal dit stadig: "Honderd myl oos-suidoos van Haloesa . . . dit is skaars die aangewese plek vir twee wetenskaplikes om in rond te foeter, nie waar nie?"

"Dit is uiters gevaarlik," bevind D'Avalon. "Die Dalaks is ten suidooste van Haloesa gekonsentreer en hulle sal sekerlik nie 'n wetenskaplike ekspedisie verwelkom nie, van watter aard ook al. Inderdaad, hulle sal geen blankes verwelkom nie, hoe goed hul bedoelings ook al mag wees. Dis skone gekheid om sonder beskerming na die Dalak-gebied te gaan. Dit is om nou jou dood te soek."

Kaptein D'Avalon oordryf nie. Hoewel hulle onlangs swaar verslaan is deur die Vreemde Legioen, oorheers die Dalaks nog daardie deel van die Sahara—'n streek ver buite die bereikbare patroleergebied van die Vreemde Legioen.

Vir die huidige, altans, is die owerheid in Algiers met die toestand tevrede. Daar ver, buite bereik van die normale karavaan-roetes, kan die Dalaks nie veel vere laat waai nie, so meen die owerheid.

Dit geld natuurlik nie vir verspotte skepsels wat sonder die minste beskerming daar gaan lol nie. Dit geld nie in die geval van hierdie twee Amerikaners nie.

D'Avalon dink bitter daaroor dat dapper soldate nou aan gevaar blootgestel sal moet word om hierdie twee verspotte Amerikaners te gaan red—as die Dalaks nog nie hul velle laat waai het nie. Daar sal boonop sorgvuldig ondersoek moet word om vas te stel presies wat met die twee gebeur het.

Pylo bied D'Avalon 'n sigaret aan. Toe hulle eers albei rook, sê hy: "Ek weet nie veel van die oudheidkunde nie en ek is ook nie van plan om hierdie leemte aan te vul nie. Ek moet egter aanneem dat hul sending deur die wetenskaplike wêreld as belangrik opgeneem is, anders

sou hulle seker nooit hierdie malperd opgeklim het om Dalak-gebied binne te gaan nie. Maar, liewe genugtig, waarom is ek nie in kennis gestel nie? Ek kon minstens 'n geleide verskaf het vir hierdie twee spektakels wat so dors na die kennis."

Hy kyk onderlangs na die rangtekens op sy mou en dan sê hy bietjie bitter: "Skynbaar is dit nie genoeg as ek as majoor die verantwoordelikhede van 'n kolonel dra nie. Skynbaar moet ek opsetlik oor die hoof gesien word."

Hy voel seer hier oor. In die afgelope maande wag hy al vergeefs dat die hoër rang aan hom toegeken moet word. Soos gewoonlik beweeg die ministerie van oorlog soos 'n slak. Natuurlik, hulle probeer weer geld spaar.

D'Avalon verwyder sy pet en vee die dik sweet van sy kop en sy gesig af. Die son is reg oorheen en dit smaak of die droë hitte in die vertrek 'n mens laat verstik. Hierdie is die uur wanneer selfs die alomteenwoordige steekvlieë die stryd gewonne gee en ophou om jou te verpes. Hulle sit nou so stil teen die mure dat dit lyk hulle is leweloos goed wat daar vasgeplak is.

"Ek dink nie die owerheid in Algiers sou danig gesdriftig oor hierdie soort petalje gewees het nie. Dalk is die permit in Parys toegestaan. So 'n ongewone ding word gewoonlik op hoë peil gedoen."

Pylo voel dat die uitgeslaapte D'Avalon alweer die hele ding deurgrond het. As die permit deur die regering in Parys toegestaan is, is dit heelwaarskynlik dat die militêre owerheid in Algiers nie juis uit hul pad sal gaan om hierdie twee Amerikaners te soek nie omdat die militêre maar oor die algemeen weinig smaak het vir die beslissings en die optrede van die burgerlike owerheid.

"Het jy al ooit tevore van hierdie twee krewes gehoor? Is hulle miskien beroemd, of hoe?"

"Ek het nog nie van hulle gehoor nie, Majoor, maar ek neem aan dat hulle in hul eie kring bekend moet wees."

"Is hier nie iemand wat iets van hierdie kêrels sal weet nie? Dit kan ons miskien help as ons uitvind watter soort manne hulle nou eintlik is, nie waar nie, D'Avalon?"

"Dit is net so, Majoor. Ek weet nie waarom nie, maar

ek het die indruk dat ons hier meer met fortuinsoekers te doen het as met volbloed-wetenskaplikes."

Pylo trek sy donker wenkbroue hoog op. "Wat gee jou daardie indruk, Kaptein?"

"Dalk is dit maar intuïsie, *mon officier*, maar ek kan van daardie indruk nie ontsnap nie. Ek voel dit so aan my broek dat ons hier met twee besondere kêrels te doen het."

"Ewewel, is hier iemand wat ons moontlik kan raadpleeg?"

"Hier is die Amerikaanse soldaat Connor, 'n heeltemal intelligente kêrel wat seker op hoogte bly met verwikkelinge en persoonlikhede in sy eie land."

"Laat hom dadelik hierheen kom."

D'Avalon ontbied vir sersant Collat, 'n vreeslike man, en stuur hom om Connor te gaan haal. Hulle bly nie lank weg nie. Connor kom binne en spring voor die majoor se skryftafel op aandag.

"Manskap Connor," sê die majoor bondig, "het jy enige kennis van twee Amerikaanse burgers met die name professor Dule en doktor Carran? Hulle is glo oudheidkundiges. Dis al wat ek van hulle weet. Ek wil egter meer besonderhede oor hulle inwin."

Connor is bietjie uit die veld geslaan. Hierdie vraag is vir hom 'n verrassing en dit neem hom 'n paar oomblikke voordat hy die feite kan assimileer. Dan reageer hy egter vinnig.

"Ja, *mon officier*, ek skat daar is min mense in die Verenigde State wat nog nie van hierdie twee karakters gehoor het nie. Hulle het in Peru belangrike ontdekkings in verband met die Inca-beskawing gedoen—en in die proses het hulle 'n handvol geld ook verdien. Toe ek laaste 'n Amerikaanse koerant onder oë gehad het, het ek daarin gesien dat hulle planne maak om hier na Marokko te kom. Hulle het glo die een of ander soort ekspedisie in gedagte gehad. Hierdie was opvallende nuus in die koerant en ek het die indruk gekry dat party mense hulle nie vertrou nie en dat daar gemeen word dat hulle iets wegsteek. So tussen die reëls het dit my voorgekom of mense meen

dat hierdie twee agter iets baie belangriker is as 'n spul ou bouvalle hier diep in die woestyn en dit nogal in die gebied van moorddadige Arabiere soos die Dalaks. Maar die twee wou glo geen besonderhede verstrek nie. Dit het blykbaar die koerante hond se gedagte gegee."

Die twee offisiere staar na die Amerikaner. Dit is nie Pylo se gewoonte om gewone manskappe te veel in sy vertrouwe te neem nie, maar hierdie is 'n buitengewone toestand en hy gee die radioboodskap aan Connor.

Connor staar na die boodskap en eindelijk sê hy: "Ja'k, dit is seker daardie twee knape."

Pylo knik en kyk na D'Avalon maar die kaptein het geen vrae om te vra nie. Connor word aangesê om te gaan.

Toe Connor uit is, sê Pylo: "Dit spyt my, *mon ami*, maar ek moet jou nogtans vra om 'n soekgeselskap te lei. Hier is niemand anders met genoeg ondervinding vir hierdie soort ding nie."

Hierdie vooruitsig maak die dun D'Avalon nie neerslagtig nie. Intendeel, sy gesig verhelder.

"*Merci, mon officier*," sê D'Avalon. "Dit sal in elk geval interessanter wees as om hier in Dana Talani te sit en vergaan. Hoeveel manne kan ek saamneem?"

Pylo reken vinnig. Eindelijk sê hy: "Ek kan nie baie manne spaar nie. Hier is juis so min reserwes en die garnisoene van die forte moet gedurig aangevul word. Aan die anderkant moet jy gevaarlike gebied binnegaan." Die ou veteraan tuit sy lippe. "Ek skat ek kan jou twee seksies van Kompanjie B afstaan. As jy gelukkig is, sal dit voldoende wees."

D'Avalon suig aan die punt van sy wandelstaf. Twee seksies. Sestig manskappe! Dit is bepaald nie eintlik 'n leër nie, veral waar van hom verwag word om die gevaarlike Dalaks-wêreld so ver binne te dring. Nietemin, meer kan Pylo nie beskikbaar maak nie. Dit is nou maar soos dit in die Vreemde Legioen gaan—daar is nooit genoeg manne nie.

"Ons vertrek om sononder," sê D'Avalon.

"Neem jy Connor saam?"

"Ek reken nie so nie, *mon officier*. Connor is nie 'n besonder taai soldaat nie. Brein het hy wel, maar ek het met hom steeds moeilikheid op snelmarse. Hy't blykbaar nie wind nie. Vir hierdie ekspedisietjie het ek manne nodig wat dinge kan verduur."

"Dis ook weer waar," sê majoor Pylo.

D'Avalon loop na die venster toe en hy kyk uit oor die labirint van straatjies in die Arabiese dorp. Hy hoor die sagte slag van groot vlerke en hy sien 'n groot aasvoël op die dak van Kompanjie B se slaapsaal neerkom. Hy sit daar soos 'n brandwag van die dood.

D'Avalon sê nie 'n woord nie, maar hy voel meteens 'n koue vrees in hom—iets waaraan hy oor die algemeen nie gewoond is nie.

HOOFSTUK TWEE

Dalak-wêreld

Een keer het die dorp Haloesa so byna beroemd geword weens 'n poging van die Arabiere om die Vreemde Legioen omver te gooi. Dit is egter al lank gelede en die paar honderd Arabiere wat nou daar woon, is dood tevrede. Soos die geval met alle vreedsame Arabiere is, begeer hulle slegs om alleen gelaat te word. Hulle is tevrede met hul pondokke, hul bokvleis, die vlieë en die aanhoudende stank van die plek.

Daarom kyk hulle skeef op toe die Legioenpatroolie een môre daar aangemarsjeer kom.

Daar is egter ook geen vyandigheid nie. Die inwoners van Haloesa het veel te danke aan die beskerming van die Legioen en hulle het dit nog nie vergeet nie. Daarom kyk hulle taamlik onverskillig na die klein kolonne manskappe wat op hul markterrein tot staan kom. Party van hulle gaap selfs van die vervelentheid toe hul hoofman uit sy roustehuis tevoorskyn kom om met kaptein D'Avalon te kom praat.

Nadat hulle gegroet het, kyk D'Avalon met weersin na hierdie hoofman. Hy ruik nie besonder goed nie en klompe vlieë drom om sy oë saam sonder dat hy hom eens aan hulle steur. Hy is tipies.

D'Avalon span sy kennis van Arabiers in. Hy deel die hoofman mee dat hulle op soek is na twee witmanne. Het hulle nie dalk hier verbygekom nie?

Daar is niks wat 'n Arabier so streef as wanneer hy om inligting gevra word nie. Hierdie hoofman van Haloesa is geen uitsondering nie. Hy tel 'n maer hand in die lug op, met 'n dramatiese gebaar en voordat hy nog praat,

weet D'Avalon dat hy reg gehandel het deur eers na hierdie stinkende plek te kom.

“Ja, baie dae gelede het twee sulke manne met vyf kamele en bediendes hier kom stilhou om van ons water te koop.”

“Watter rigting het hulle hiervandaan ingeslaan?”

Die hoofman fladder sy maer hand in suidoostelike rigting, maar hy sê niks nie.

D'Avalon sê: “Ons gaan ook water by jou koop, sowel as vleis.”

Daar is onmiddellik belangstelling onder hulle wat daar rondstaan en wat hierdie gehoor het. 'n Bont bok word losgemaak en hier na D'Avalon toe gesleep sodat hy dit kan bekyk voordat dit geslag word.

Dit duur 'n uur voordat hierdie eenvoudige transaksie met die bok agter die rug is en die manne verwelkom hierdie geleentheid om te rus. Die reis van drie dae van Dana Talani af, was 'n foltering—'n snelmars met tien minute se rus elke drie uur.

Die manne lê in die skaduwee van die pondokke en babbel onder mekaar. Party bespreek selfs die moontlike rede vir hierdie uitstappie deur die woestyn. Hulle stel meer as belang omdat die Amerikaner Connor hulle van sy besoek aan die majoor vertel het voordat hulle vertrek het.

Die skille bevel van sersant Collat dat hulle weer moet aantree, kom vir hulle glad te vroeg. Hulle voel humeurig en teneergedruk toe die Lebelgewere weer oor die skouers gegooi word en hulle uit Haloesa wegtrek.

Dalk is dit maar goed dat nie een van hulle die woorde van die bejaarde ou Arabierse vrou gehoor het nie. Sy sit langs haar pondok in die koelte. Haar oë sit diep in haar verweerde ou gesig wat die aansyn van ou leer het. Dit is amper of sy die patroolie droewig agterna staar toe hulle voortgaan. Sy sê hees tot haarself: “Die skaduwee van die dood lê oor daardie soldate. Ek wat so naby die dood is, kan dit sien. . . .”

Honderd myl is nie 'n besonder groot afstand nie, altans